

0725 – 25. juli

Da fór Satan inn i Judas med tilnavnet Iskariot, som var en av de tolv. Luk 22: 3.

Det vi særlig skal lære av denne forferdelige hendelsen, er at ingen må føle seg trygg og si: Hyklere er hyklere, men ingen oppriktig kristen har noen grunn til å frykte.

Nei, historien om Judas lærer oss noe ganske annet. Da Frelseren utvalgte Judas til apostel, var han nok en ganske annen enn han senere ble. Og hvor mange er det ikke som har begynt i Ånden, men har fullført i kjødet!

Se bare her hvordan det gikk Judas, og på alle andre fall i synd. Hvor fort og lett er det ikke gjort at en kristen går fortapt, spesielt når det virkelig onde øyeblikket inntreffer. Når djevelen setter inn med sine listige og sterke angrep på deg, tenner opp kjødets begjær og blander din forstand. Da ser plutselig den mest forferdelige synd ikke det minste farlig ut, men tvert imot så uendelig skjønn, ja, til og med helt nødvendig. Da er det fort gjort å falle.

Det er særlig tre forhold som er karakteristiske for fristelsens time. Først at synden rett og slett tiltaler deg som noe godt og fint. Dernest at uansett hvor mye du studerer den, kan du på ingen måte se at den er farlig. Tvert imot vil du oppfatte den som ubetydelig og ufarlig. For det tredje; at du begynner i en begrenset grad å synde, og tenker at «så lite kan da umulig gjøre noe».

Det var akkurat slik slangen også forførte Eva med sin sluhet. Han sa: Dere skal slett ikke dø. Det er jo bare snakk om å ta et eple. Og et eple er jo ganske enkelt bare et eple. Tvert imot skal dere da oppnå veldige ting: Først få nyte den herlige frukten, og deretter større forstand.

På samme måte da han forførte Judas. Det begynte bare med at han stakk til seg litt. Og da het det nok at; det er jo bare en bagatell jeg stikker unna, – og bare denne éne gangen, (og det het det hver éne gang), og det er heller ikke urimelig at jeg selv skal ha noe for min innsats.

Når så djevelen sådde den tanken i ham at han skulle forråde Jesus, var det svært så naturlig for ham å tenke at; tretti sølvpenge er sannelig ikke å forakte, og betyr da slett ingen fare! Jesus er jo for det første uskyldig, og dernest allmechtig. Dette kan umulig bli livsfarlig for ham. Og her har jeg jo selv en god fortjeneste.

Slik har Judas helt sikkert tenkt. Hvem skulle tenkt at han dagen etter ville være så fortvilet at han gikk bort og hang seg? Det var langt fra hans tanker, som nå bare dreide seg om hvordan han best kunne få utnyttet pengene sine.

Hvis han på torsdagen, da Jesus advarte ham, hadde trodd det han dagen etter fikk oppleve, hadde han sannelig skjelve for å gå inn i den handelen, som for selveste helvete. Men han så det ikke selv, og djevelen fylte ham med alle andre slags tanker.

Dette må enhver av oss tenke over i tide. Vi må lære hva som er syndens og djevelens rette kjennetegn. Som først og fremst er at hvis du bare en éne gang åpner opp for synd og hykleri, blir du snart så beruset, så bedratt og forblindet, at du ikke er i stand til å se at det er noen som helst fare på ferde. Og da vil du etter hvert gå steg for steg mot din evige fortapelse.

Ja, når du står overfor Satans enorme bedrag, virker det slik at selv om du er innstilt på inngående å vurdere den synden du fristes av, er det umulig for deg å se annet enn at den slett ikke er farlig, men tvert imot bare en bagatell. Og samtidig vil den også fortone seg uendelig skjønn og herlig for deg.

Dette er de rette fargene på syndens framside i prøvelsens time, og de rette tegn på at du nå står overfor en fristelse der din udødelige sjels framtid kanskje skal avgjøres. Og begynner du nå bare å hyle, unnskyldte synden eller å skjule den, så er det ute med deg.

Hykleriet er syndens og djevelens hemmelige kamuflasje. Uten det kommer de ingen vei. Fjerner du hykleriet, vil du garantert aldri kunne bli eller fortsette i synden. Da vil du tvert imot alltid bli reist opp fra den, og bli frelst.

Hvis bare Judas hadde bekjent – om det så bare var overfor en av disiplene – hva djevelen hadde sådd for en fristelse i ham, så hadde djevelen straks vært avvæpnet, og Judas hadde ikke lenger vært fanget i synden.

Dette er et middel hardt fristede kristne til alle tider har benyttet mot djevelen, og alltid med stort og velsignet utbytte. Derfor gjelder akkurat her apostelens formaning: «Bekjenn syndene deres for hverandre og be for hverandre, så dere kan bli helbredet».

Men alt dette er noe en sjelden virkelig tror og tar inn over seg før en av egen sørgelig erfaring har lært det. Og da er det ofte for sent, i alle fall i enkelte konkrete situasjoner.

Og hva er det så vi ikke tror? Jo, at det i fristelsens time virkelig skjer en forblindelse og et bedrag så en føler seg fullstendig trygg, selvsikker og dristig. En oppfatter det som om en slett ikke står overfor noen som helst fare. Mens det virkelig er vår sjel og vårt evige liv som står på spill. Og selv om noen på forhånd kanskje tror dette kan skje, hender det likevel at selv når disse fristes til synd, synes den synden ikke å være så farlig.

Her skulle vi da lett kunne frykte og si som disiplene: «Hvem kan da bli frelst?» Men Jesus svarte dem og sa: «Det som er umulig for mennesker, er mulig for Gud».

Så lenge vi lever i denne frykten og med denne trøsten, kan vi aldri gå fortapt, men skal alltid få være i Guds hånd. Han er en trofast hjelper og hyrde, og sier selv: «Ingen skal rive dem ut av min hånd».